

Redningsvæsenet paa de danske Ryfster. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 957—58 med Henviisning til Sp. 453).

Da Ingen begjærede at høre sig, gif man til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges eenstemmig med 78 Stemmer.

Endringsforslag til Sagens 2den Behandling indfaldtes til næste Dags Aften Kl. 10.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Behandlingen af den Landsfognene paa Bornholm tillagte Andeel i Udmarksjorderne. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1311—14).

Sjorth: Det foreliggende Lovforslag angaaer en Sag, der er af en saa local Natur, der er saa reent bornholmsk, at jeg haaber det ærede Thing vil undskyldte, at jeg strax har begjært Ordet. Det er imidlertid ikke min Agt, for Dieblicket at gaae ind paa Lovforslagets Enkeltheder, jeg vil kun ganske i Almindelighed udtale min Tilslutning til det og min Glæde over, at det er fremmet saa vidt. Den Sag, Lovforslaget angaaer, har lige siden 1832 ventet paa sin endelige Afgjørelse. Den frembyder i sig selv mange Vanskeligheder, og administrative Misgreb have i den lange Tid hertil ligere forviklet og forkluddret den. Der stod omtrent hele Landbefolkningen deelt i to Leire ligeoverfor hinanden, og dette har naturligt givet Anledning til meget ondt Blod og gjensidig Uvillie imellem de stridende Partier. Men hvad der er det Vigtigste, er, at hele Hensigten med den i sin Tid udstedte kongelige Resolution, nemlig Opdyrkning og Cultivering af disse betydelige Strækninger, er ved den Maade, hvorpaa det hidtil er gaaet, blevet skudt tilside, og navnlig er der saa godt som slet Intet gjort ved den Deel, som jeg isølge Forholdets Natur anseer for den vigtigste, nemlig Skovplantning. Det er naturligt, at et Lovforslag vanskelig i en forviklet Sag vil kunne ramme saaledes, at der ikke fra een el-

ler anden Side skulde kunne gjøres Indvendinger derimod; men det er min Overbeviisning, at det Lovforslag, som her foreligger, paa en billig Maade, og jeg er overbeviist om, paa den efter Forholdenes Natur bedste Maade, ordner dette Forhold. Idet jeg derfor takker den høitærede Minister for den Velvillie og Smødefommen, han har viist i denne Sag, vil jeg anmode det ærede Thing om dets Velvillie for Sagen og om at fremme den paa bedste Maade.

C. Nimestad: Jeg kan være fulkommen enig med den ærede foregaaende Taler om det høist Onskelige i, at denne gjenneim mange Aar hderst forviklede Sag kunde finde en Afslutning, og det forekommer mig ganske sikkert, at Enhver har en Opfordring til at række sig saa langt i denne Sag, som det er ham muligt, for at komme til en Løsning, at Enhver har en Opfordring til saavidt muligt at søge at overtale sig til at stemme for det foreliggende Forslag, som, om det end ikke løser Knuden, i alt Fald overhugger den og ordner Sagen paa en Maade, der i alt Fald er simpel praktisk og i en vis Forstand ogsaa billig. Vanskeligheden ligger jo ganske vist deri at faae dette Lovforslag til at forlige sig med en rigtig Opfattelse af Lovgivningsmagtens Stilling til de Privates Rettigheder, til Mit og Dit, og dens Forhold til den anden Side af Statsmagten, nemlig den dømmende Magt. De ærede Herrer, som have sat sig ind i denne Sag, ville jo vide, at Sagens Oprindelse er denne, at der paa Bornholm fandtes en meget stor Strækning, som kaldtes med forskjellige Navne, „Udmarksjorderne“, „Høilhyngen“ os. v., hvoraf Kongen betragtedes som Eier, men hvoraf til Beboerne havde en Brugsret, og at Kongen dernæst i en Placat af 1832 erklærede, at det var hans Villie, at der skulde staa en Deling af Eiendomsretten, saaledes at han fik en Deel og Beboerne en Deel, og endelig at dette blev udført ved en Resolution af 25de Mai 1842, der bestemte Kongens Andeel til visse Tønder Land, og Beboernes Andeel til visse Tønder Land, og endvidere bestemte, at den Deel, der tilfaldt Beboerne, skulde fordeles mellem Sog- nene efter Hartfornt. Det var nu i og for